

ת"פ 3035/12 - מדינת ישראל נגד ויקטור ברק - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

15 ינואר 2015

ת"פ 3035-12 מדינת ישראל נ' ברק

בפני כב' השופט איתי ברסלר-גזון, סגן נשיאה
מדינת ישראל המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד הדס הוס טודרוס

נגד

הנאשם

ויקטור ברק - בעצמו
ע"י ב"כ עו"ד טלי קסלסי

[פרוטוקול הושמט]

מז דין

ההרשעה והסדר הטיעון

1. הנאשם הורשע, במסגרת הסדר טיעון ועל פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, בעבירה של חבלה חמורה, עבירה לפי סעיף 333 בחוק העונשין, תשל"ז - 1977 [להלן: "**חוק העונשין**"].
2. ברקע האירועים, עבודות שביצעו הנאשם ואביו בביתו של מר יוסי בן עמי [להלן גם: "**יוסי**"] בתמורה לסך של 2,000 ₪.
ביום 21.8.2012 סמוך לשעה 22:00 התקשר אביו של הנאשם למתלון ודרש ממנו תשלום עבור העבודה. בין השניים התפתח ויכוח שבמהלכו איימו זה על רעהו. סמוך לאחר מכן הגיע יוסי לבת העסק של הנאשם, כשהוא מלווה באביו, אדם מבוגר [להלן: "**המתלון**"] ובאשתו גב' ניצה כחלון לבית. הנאשם, אביו ועובד נוסף הגיעו לבית העסק זמן קצר לאחר מכן. במקום פרץ ויכוח בין יוסי לאביו של הנאשם ובמהלכו ניגש המתלון לנאשם ואחז בו בצווארו עם החולצה. אז תקף הנאשם [שהוא אומן לחימה ובעל תואר אלוף באגרוף] את המתלון בכך שחבט בו במכת אגרוף על פניו ומעוצמת המכה נפל המתלון על פניו ארצה. כתוצאה מכך נגרמו למתלון חבלות בדמות שטף דם בלחמית עין ימין ומסביב לה, חבלה בשפתו ובפנים שמאל, שבר בדופן קדמית של מערת הלסת מימין עם תזוזה ושבר בזיגומה מימין עם פרגמטציה ובנוסף שיניו התותבות נשברו. המתלון פונה לקבלת טיפול רפואי בבית החולים שבמהלכו בוצע איחוי החתך בשפה באמצעות תפרים.
3. בתיק זה החלו להישמע ראיות התביעה אך בשלב מסוים הציגו הצדדים הסדר טיעון במסגרתו הודה הנאשם בכתב האישום המתוקן. לא הייתה הסכמה עונשית אולם הוסכם שהנאשם יישלח לקבלת תסקיר שירות מבחן אשר יבחן גם את שאלת אי הרשעה ולאחר קבלת התסקיר, הצדדים יטענו באופן חופשי. עוד סוכם כי בשלב הטיעונים לעונש, יועלו טענות בעניין הראיות לפי חומר הראיות ובמידה וההגנה תטען בעניין נסיבות האירוע, לתביעה תהיה הזכות להגיב בהתאם לראיות הקיימות בתיק החקירה.

הטיעונים לעונש

4. תמצית תסקיר שירות המבחן:

הנאשם כבן 21 שנים, רווק המתגורר בבית הוריו בבאר שבע, בוגר 12 שנות לימוד ללא תעודת בגרות, את שירות הצבאי לא סיים בשל מעורבותו בפלילים. הנאשם עובד בעסק המשפחתי ביחד עם אביו בתחום המסגרות. מגיל צעיר עסק הנאשם בספורט אגרוף, השתתף בתחרויות בינלאומיות והצטיין בתחומו. כיום נקטעה פעילותו בשל ההליך הפלילי המתנהל נגדו.

שירות המבחן סקר את משפחת מוצאו של הנאשם והתרשם ממערכת יחסים קרובה ותומכת.

לנאשם רישום פלילי מבית משפט לנוער, ללא הרשעה.

בהתייחס לאירוע דנן טען הנאשם כי בנו של המתלון העליבו ואף המתלון ניסה לחנוק אותו ובשל כך הכה בו. הנאשם התייחס לאירוע כאירוע שני שבו הוא פוגע באחר וביטא צער עמוק על הפגיעה באדם מבוגר.

שירות המבחן התרשם שלנאשם מערכת ערכים ויכולת תפקוד תקינה והוא בעל שאיפות לתפקוד הישגי בספורט האגרוף. עוד התרשם שירות המבחן כי חרטתו של הנאשם כנה.

שירות המבחן עמד על תחושת הקורבנות שהתפתחה אצל הנאשם והביאה להתנהגות אימפולסיבית ולצורך להגן על עצמו מפני איום. עם זאת, התרשם שירות המבחן כי הנאשם עבר שינוי בכך שמכיר במשמעות הפגיעה באחר ובכך שישנם דרכים אחרות נורמטיביות ולא פוגעניות להתנהגות כלפי האחר.

כחוט השני עמד שירות המבחן על חשיבות העיסוק בספורט האגרוף לנאשם ואת רצונו לשקם את חייו באמצעות ספורט זה וחששו מפני פגיעה באפשרות זו אם תיוותר הרשעת הנאשם. בסופו של יום, העריך שירות המבחן כי הסיכון לחזרה על התנהגות דומה הצטמצם וכי הנאשם הצליח להפיק לקחים ועל כן המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו של הנאשם ולהסתפק בעונש חינוכי של 200 שעות לתועלת הציבור, לצד פיצוי כספי למתלון.

5. תמצית טיעוני המאשימה לעונש:

ב"כ המאשימה הגישה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם [ת/1] ועמדה על הערך המוגן שבעבירות אלימות בכלל וכלפי מבוגרים בפרט. הודגשו החבלות הממשיות שנגרמו למתלון.

ב"כ המאשימה הסתייגה מהמלצות שירות המבחן וטענה כי הנאשם אינו עומד בחריגים שנקבעו בפסיקה לעניין ביטול ההרשעה. נטען כי לנאשם ניתנה הזדמנות לתקן דרכיו לאחר ההליך הקודם שבו לא הורשע אולם הוא שב לסורו.

המאשימה עתרה לקבוע מתחם עונש הולם שינוע בנסיבות המקרה דנן בין 12 חודשי מאסר ועד ל- 4 שנות מאסר וביקשה לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל, מאסר מותנה מרתיע ופיצוי הולם וקנס.

6. תמצית טיעוני ההגנה לעונש:

הסנגורית ביקשה לאמץ את המלצת תסקיר שירות המבחן ולבטל את הרשעת הנאשם. היא הדגישה את גילו הצעיר של הנאשם כ"בגיר צעיר" ללא הרשעות קודמות וטענה כי העבירה בוצעה לפני כשנתיים, בהיות הנאשם כבן 19 בלבד.

הסנגורית ציינה את ההליך הטיפולי שעבר הנאשם עם שירות המבחן, את המפגשים אליהם הגיע ואת השינוי שבוצע בו.

עוד הדגישה הסנגורית את הישגיו של הנאשם בספורט [נ/2], לרבות זכיותו באליפות העולם וטענה כי הרשעה תפגע קשות גם בעיסוקו כיוון שלא יוכל להדריך ולא יוכל להשתתף באליפויות ספורט בינלאומיות והדבר יפגע קשות בחייו

ובשיקומו. נטען כי אין לנאשם עוד אלטרנטיבה ואין לו עוד מקצוע.

נטען כי הוא התארס לאחרונה ועתיד להקים משפחה.

הסנגורית ציינה את תחילתו של האירוע ואת העובדה כי גם בנו של המתלון הורשע בדין בקשר לאותו אירוע בעבירה של איומים כלפי הנאשם דנן, בכך שהחזיק מוט ברזל מולו [נ/1] וכי במסגרת הסדר טיעון נגזר על בנו של המתלון עונש מאסר מותנה. לטענתה, הנאשם היה בסיטואציה מאיימת ומלחיצה, כשהמתלון אווז בצווארו בחולצתו וכי פעולתו של הנאשם היתה תחת איומים ולחץ כפעולה מתוך אינסטינקט הגנתי.

הסנגורית ציינה כי הנאשם מבין שטעה בתגובתו והגם שלא נטען לטענת הגנה עצמית עדיין יש מקום לתת משקל לנסיבות האירוע ולחלקו של המתלון באירוע. נטען כי נוכח יכולותיו של הנאשם, אילו היה רוצה לעשות בהם שימוש, יכול היה לגרום נזק רב יותר, ויתכן כי הנזק הרב הוא בשל זהות המתלון כאדם מבוגר ומצבו הגופני.

מכל אלו, עתרה הסנגורית לבטל את הרשעתו של הנאשם ולאמץ את המלצת שירות המבחן.

7. הנאשם פנה אף הוא לבית המשפט. הוא סיפר כי הוא עובד ועוזר לאביו בזמן הפנוי בעסק המשפחתי. עוד סיפר כי הוא מצפה לילד. הנאשם ביקש מבית המשפט לתת לו הזדמנות נוספת והביע את רצונו להמשיך לעסוק בתחום הספורט ואף לייצג את המדינה בתחרויות בינלאומיות. הוא הציע לפצות את המתלון בסכום של 3,000 ₪.

8. לקראת המועד שנקבע במקור למתן גזר הדין, ומששקלתי את מתחם העונש ההולם (כפי שיבואר להלן) מצאתי לנכון לבקש גם חוות דעת של הממונה על עבודות השירות. להפתעתי, התקבלה חוות דעת שלילית, תוך שהממונה על עבודות השירות הודיעה שעל פי מסמכים רפואיים שסיפק הנאשם בעצמו, ועל פי הצהרתו, הוא סובל מכאבי גב ונוטל תרופות באופן קבוע ועל כן אינו כשיר לבצע עבודות שירות. הודעה זו הפתיעה את בית המשפט במיוחד נוכח שהנאשם עצמו ביקש שלא להרשיעו על מנת שיוכל להמשיך ולהתחרות בתחרויות אגרוף בחו"ל.

9. ביקשתי התייחסות ההגנה לתמיהה זו, ובדין האחרון (מיום 13.1.2015) הודיעה ההגנה שהיא חוזרת בה מבקשתה לביטול הרשעתו של הנאשם ותחת זו היא מבקשת להסתפק לכל היותר בצו שירות, נוכח מצבו הרפואי של הנאשם, שאינו מסוגל לבצע עבודות שירות.

10. בין לבין, שלח הנאשם עצמו הודעה לבית המשפט ובה הביע חשש שעונש מאסר, אפילו בדרך של עבודות שירות, יקשה כלכלית על המשפחה ויפגע בדימויו העצמי ובשיקומו, ועוד הוסיף וביקש לפצות את קורבנו בסכום של 7,000 ₪.

הדין

הדין בשאלת ההרשעה

11. הגם שבדין האחרון חזרה בה למעשה ההגנה מבקשתה לביטול הרשעתו של הנאשם, מצאתי בכל זאת להביע עמדת בית המשפט.

הכלל הוא, שמי שהודה בעבירה פלילית או שאשמתו הוכחה כנדרש יורשע בדין, שכן ההרשעה היא התוצאה המתחייבת לאחר קביעה שנפסק שנעברה עבירה פלילית. בהרשעה מביעה החברה, באופן שוויוני את סלידתה מהמעשה, ומקווה להשיג הרתעה אישית וכללית [ע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(4), 869]. הסמכות לסיים את ההליך ללא הרשעה צריך שיעשה בה שימוש במקרים נדירים וחריגים ביותר וזאת כאשר סוג

העבירה מאפשר זאת בנסיבותיה וכן שההרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם [ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337].

על ההגנה לשכנע את בית המשפט שהנזק שעלול להיגרם לנאשם באם יורשע חמור במיוחד ובלתי מדתי בהשוואה לנזק שייגרם לציבור באם ההליך יסתיים ללא הרשעה. כשעוצמת השיקול האישי של הנאשם עולה בהרבה על עוצמת השיקול הציבורי שבמיצוי הדין, נכון שלא להרשיע את הנאשם.

במסגרת שיקולי השיקום ויתר השיקולים, תילקח בחשבון גם המלצת שירות המבחן אולם המלצה זו אינה חזות הכל והגם שמשקלה גבוה אין בית המשפט מסיג דעתו מפניה ועל בית המשפט לראות את התמונה הכוללת באופן רחב ככל שניתן [השוו רע"פ 8787/03 מנסור נ' מדינת ישראל (11.1.2004)].

12. העבירה בה הורשע הנאשם היא עבירה של חבלה חמורה. מדובר בעבירה חמורה וקשה. חומרתה במקרה דנן נעוצה בכך שהנאשם, בעל כישורים של מתאגרף מיומן, שלח מכת אגרוף רבת עוצמה, לעבר פניו של אדם מבוגר, כבן 71 בגילו, וגרם לו לחבלה בשפתו ובפנים.

נכון הוא כי קדמה למעשהו של הנאשם התגרות מצד המתלונן ובנו. על כך לא היתה מחלוקת. בנו של המתלונן איים על הנאשם [נ/1] ואף המתלונן עצמו תפס בו בצווארו. עם זאת, אין מחלוקת כי לא מדובר במצב של הגנה עצמית. הנאשם היה מודע היטב לנזק הצפוי למתלונן כתוצאה ממכת אגרוף בפניו ודווקא מהנאשם עצמו, כמתאגרף מקצועי ומיומן, אלוף עולם לגילו, מצופה היה שידע להכיר בנשק שבידיו [תרתי משמע] ובסיכון הקיים ב"נשק" זה.

יחסי הכוחות בין המתלונן לנאשם היו בעלי פערים עצומים ואף זאת היווה גורם סיכון שהיה ידוע לנאשם.

תוצאת מעשהו של הנאשם אף היא חמורה. למתלונן נגרמו שברים בפניו והוא נחבל קשות. מכאן גם סעיף העבירה החמור. לא יכולה גם להיות מחלוקת לגבי הנזק הנפשי שנגרם בוודאי למתלונן נוכח האירוע, ובשים לב גם לגילו שאינו צעיר.

הוצגה בפניי פסיקה על ידי ההגנה להראות כי ניתן במקרים מסויימים גם לשקול ביטול הרשעה אף בעבירה שכזו. אני מסכים עם קביעה זו ואף אני סבור כי מבחינת סוג העבירה, על אף נסיבות המקרה, ניתן לשקול את ביטול ההרשעה: בסופו של דבר, אכן המעשה בוצע על רקע קנטור של המתלונן ובנו, שאף הם לא טמנו ידיהם בצלחת העימות. לא מדובר במעשה מתוכנן אלא בתגובה בלתי מדתית של הנאשם למעשהו של המתלונן.

לכן, מבחינת סוג המעשה בנסיבותיו, ניתן כאמור לשקול ביטול ההרשעה.

13. אשר לעושה עצמו, הנאשם כבן 21 שנים ומעיון בגיליון רישומו הפלילי עולה כי לחובתו רישום מהליך קודם, מעת שהיה כבן 17 שאז תקף אחר וגרם לו לחבלה של ממש. באותו הליך הורשע הנאשם בבית המשפט השלום לנוער אולם בבית המשפט המחוזי התקבל ערעורו והרשעתו בוטלה מתוך רצון לשקמו ולתת משקל להמלצת שירות המבחן שהנאשם עבר הליך שיקומי משמעותי [ענ"פ 1698-12-12].

לנאשם ניסיון רב שנים באימוני האגרוף, ענף ספורט זה הנו נשמת אפו של הנאשם וזאת מגיל צעיר. אין רע בספורט זה, כל עוד משמשת המיומנות לספורט בלבד ובמסגרת פעילות ספורטיבית מפקחת. ואולם, כאשר נעשה שימוש במיומנות זו לשם פתרון סכסוכים, שאז עלולה הלימונדה להחמיץ חזרה למצבה כלימון ונמצא הנאשם שלפניו במלוא מסוכנותו לסביבתו.

לטעמי, שירות המבחן הלך שבי רחוק מדי בהמלצתו המבוססת על חשש לפגיעה בפעילותו הספורטיבית של הנאשם. הנאשם עשה הליך טיפולי אולם עולה מפסק דינו של בית המשפט המחוזי בענ"פ 1698-12-12 כי גם הפעם הקודמת סבר שירות המבחן לנוער כי הנאשם הפנים את הגבולות הנדרשים. והנה, נקלע הנאשם לעימות

נוסף, ושוב - הפתרון טמון ביכולותיו הגופניות והשריריות.

14. לאחר ההליך הקודם, והאירוע שארע שנתיים וחצי קודם לכן, לא יכול עוד הנאשם לטעון כי אינו יודע מה הנזק הצפוי ממכת אגרוף שלו בפניו של אחר. הנאשם כאמור אוזח "נשק" בכפות ידיו וכך עליו לראות את עצמו. עליו לעשות שימוש מושכל בידיו ובמיומנותו, ולא כפי שעשה.

אילו היה מדובר במקרה הראשון בחייו של הנאשם, ובשים לב לגילו הצעיר, מוכן הייתי לשקול בחיוב עוד יותר את בקשתו לביטול הרשעתו. ואולם, כיוון שכבר הלכו עמו כברת דרך במקרה קודם, והוא נמנע מלהפנים את גבולות השימוש בידיו ובמיומנותו, שאז הולך ופוחת משקל הנסיבות האישיות שעל כף המאזניים.

15. בהקשר לנזק הצפוי לנאשם, הרי שלא הוכח לי כדבעי שייפגע בתחום עיסוקו. אף אם אניח כי נבחרת ישראל הרשמית תסרב לכלול בין חבריה מי שהורשע בעבירה פלילית שכזו, לא מצאתי כל רע ופסול בכך. נהפוך הוא, מצופה מנציגי ישראל בעולם שיהיו נקיים מרubb. אני בטוח שהחברה היתה רוצה שמי שעשה שימוש במיומנות האגרוף שלו לפגיעה באחרים, יצג אותה ואת המדינה בתחרויות בינלאומיות בספורט האגרוף.

בקשתו של הנאשם, שחבל באגרופו באדם כבן 71, לבטל את הרשעתו כדי שיוכל להתחרות בספורט האגרוף, היא בקשה שאינה עולה בקנה אחד עם השכל הישר וההיגיון הבריאי, והיא בקשה צינית במהותה. כיום מתברר שהנאשם כלל לא כשיר גופנית להתחרות באגרוף [הוא אפילו לא כשיר לעבודות שירות לפי מסמכים שהוא עצמו מסר].

16. לפיכך, לא מצאתי כי זהו המקרה החריג שבו יש מקום לבטל את הרשעתו של הנאשם.

מתחם העונש ההולם

17. אין צורך לחזור על הדברים שנאמרו לעיל בנוגע לחומרת המעשה. מנגד, יש כאמור להביא בחשבון את חלקו של המתלונן כמי שתפס בנאשם בחולצתו במטרה לאיים עליו בחניקה וכן את התנהגותו המאיימת של בנו של המתלונן, כלפי הנאשם [נ/1].

18. יש להביא בחשבון שלא מדובר בפגיעה מכוונת ומתוכננת, וכי למעשה מדובר בפגיעה ספונטנית, אינסטינקטיבית ולא מדתית. יתכן, שאם היה מעשהו של הנאשם מדתי, היתה עומדת לו טענת ההגנה העצמית שבדין. מכאן גם קרבה מסוימת לפחות לאותו סייג, כאמור בסעיף 40(א)(9) בחוק העונשין [השוו למשל ע"פ 1964/14 **שימשילשווילי נ' מדינת ישראל** (6.7.2014)].

יש להביא בחשבון את הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם, כאמור נזק משמעותי הכולל שבר בדופן מערת הלסת ושבר בעצם הלחיים [זיגומה] כמו גם שבירת השיניים התותבות, ושטפי דם נוספים לרבות חתך בשפה. הכל כאמור ממכת אגרוף אחת.

הנאשם ידע כאמור את יכולתו, נוכח אירוע קודם והיה מודע לעוצמה הטמונה בידיו. הוא בוודאי יכול היה להימנע ממעשה זה ולנקוט בדרך אחרת להתמודד עם התנהגותם [שאף היא אינה מקובלת] של המתלונן עצמו ובנו. סבורני כי הנאשם ניצל לרעה את כוחו ביחס למתלונן המבוגר. גם אם לא באופן זדוני, עדיין לפחות תוך אדישות לתוצאה האפשרית.

19. הערך המוגן של שמירה על בטחונו ושלמות גופו של המתלונן נפגע משמעותי. נפגע גם הערך הנוסף של כיבוד האדם המבוגר. עם זאת, גם היותו של אדם מבוגר לא מקנה לו חסינות לנהוג כפי שנהג לכאורה המתלונן.

20. באשר למדיניות ענישה הנוהגת, סבורני כי המאשימה הפריזה בדרישתה למתחם כפי שעתרה לו. אין זו מדיניות הענישה הנוהגת במחוזנו.

בע"פ 8199/10 חורי נ' מדינת ישראל (10.3.2011) אליו הופנית על ידי המאשימה היה מדובר באירוע חמור משמעותית, של שניים שהכו חלשים מהם, באופן מתוכנן וברוטלי. העונש שנגזר עליהם בסופו של דבר היה 18 חודשי מאסר בפועל. כאמור, המקרה שלפנינו חמור הרבה פחות מאותו מקרה.

בת"פ (ב"ש) 60742-01-12 מדינת ישראל נ' אינוב (4.5.2014) נדון עניינו של אדם צעיר שבמהלך עימות עם אחר פצע אותו. בתיק זה נטענה טענה להגנה עצמית, שנדחתה, אולם לא היתה מחלוקת כי קודם לאירוע הפציעה הוחזק הנאשם על ידי האחר ואף עמד לכאורה לאבד את עינו. מתחם העונש ההולם שנקבע שם היה בין 5 ל- 15 חודשי מאסר.

בע"פ (ב"ש) 3610-01-11 מדינת ישראל נ' אלקובי (13.7.2011) נדחה ערעורו של הנאשם שחבל באחר במכת אגרוף ונדון לעונש של 7 חודשי מאסר בפועל. גם אותו מקרה היה חמור יותר בנסיבותיו מהמקרה שלפנינו נוכח ששם לא היה קנטור קודם.

21. בנסיבות המקרה שלפנינו, ובשים לב לשיקולים דלעיל, אני סבור שיש לקבוע את מתחם העונש ההולם כמתחם שתחתיתו ב- 4 חודשי מאסר ורומו ב- 18 חודשי מאסר.

גזירת הדין

22. השאלה המרכזית היא האם יש מקום לסטות ממתחם העונש ההולם.

23. הנאשם כיום כבן 21. כאמור, במועד ביצוע העבירה היה כבן 19. לחובתו רישום ללא הרשעה בעבירה דומה. אין מחלוקת כי הנאשם ייפגע מגזירת דינו לעונש מאסר בפועל, במיוחד כאשר האפשרות להמיר את העונש המוחשי בעבודות שירות אינה ישימה כיום.

הנאשם סיפר במכתבו האחרון שהוא וחברתו ממתנים לילד (לטענתו, חברתו בחודש השישי להריונה) ולדבריו עזב את פעילות הספורט כדי לפרנס את משפחתו.

יש להביא בחשבון כי עצם ההרשעה תסב לנאשם נזק כיוון שלא יוכל להמשיך ולהתחרות בחו"ל מטעם ישראל (כך לדבריו) ובוודאי שהוא יוגבל בפעילויות שונות. כאמור, אני סבור כי ההרשעה מדתית בנסיבות אולם לעת גזירת הדין יש להביא בחשבון את עצם הנזק שייגרם כתוצאה מההרשעה עצמה.

אני מביא בחשבון כי הנאשם נטל בסופו של דבר אחריות על מעשהו. גם אם לא היה זה בתחילת הדרך, גם הוא מבין היום שטעה והוא מבין היכן טעה (כאמור, בפעם השניה), והוא נכון היום גם לפצות את קורבנו.

בהקשר זה, של הבעת החרטה והנכונות לפצות את קורבן העבירה, נאמר כי נכונות זו היא תחילתה של תשובה, שנאמר: "כיצד מתוודה? אומר חטאתי עויתי פשעתי, ועשיתי כך וכך, וחזרתי בתשובה לפניך, וזו כפרתי" [רמב"ם, משנה תורה, הלכות מעשה הקורבנות, י"ג, י"ד].

יש להביא בחשבון בשיקולי הענישה את היותו של הנאשם כ"בגיר-צעיר" בעת ביצוע העבירה.

לזכותו של הנאשם יש לזקוף גם את התנהגותו החיובית בד"כ לרבות תרומתו לחברה כמדריך ילדים.

24. במכלול הדברים, סברתי כי יש מקום לגזור את דינו של הנאשם ברף הנמוך של מתחם העונש ההולם שקבעתי, לרבות תוך מתן אפשרות שהעונש ירוצה בדרך של עבודות שירות.

אלא שהיום התברר שהנאשם לא יוכל לבצע עבודות שירות.

אני סבור כי שליחתו היום למאסר, בגילו הצעיר ובשים לב גם לעברו שאינו מכביד ולחלופי הזמן ואופן שיקומו, יהיה עונש לא מדתי.

25. בחנתי במהלך הדיון האם לא נכון יהיה לאפשר לנאשם לשכנע את הממונה על עבודות השירות בכל זאת לקבלו אולם הובהר לי על ידי ההגנה שאין כל סיכוי שהנאשם יוכל לבצע עבודה כלשהי נוכח מצב בריאותו. עם זאת, טענה הסנגורית כי צו שירות כן יוכל הנאשם לבצע.

אני סבור, בסופו של דבר, שהעונש ההולם גם את מצבו הבריאותי של הנאשם כיום, ולו בדוחק, יהיה אולי תוך סטייה ממתחם העונש ההולם, בעיקר מטעמים של התאמה למצב הבריאותי - בגדר של צו שירות אולם בהיקף משמעותי ביותר.

עונש זה יהיה נוכח בחייו של הנאשם למשך תקופה ארוכה יחסית ויבהיר לנאשם את חומרת מעשהו. לצד עונש זה, יחוייב הנאשם בפיצוי משמעותי לקורבן העבירה וכן בקנס שיהווה אף הוא תחליף לעונש המוחשי שהנאשם לא יכול היום עדיין לבצע.

האיזון יהיה באמצעות עונש מאסר מותנה משמעותי שיהלום את חומרת העבירה. אם לא יעבור הנאשם עבירה נוספת בתקופת התנאי, יסלח לו ועונשו יפקע. אם חלילה ימעד שוב וידגים את נחת זרועו, ייתן את מלוא הדין לרבות מאחורי סורג וברית, גם ביחס לעבירה נושא הליך זה.

גזר הדין

26. נוכח האמור לעיל, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

(א) צו שירות בהיקף של 350 שעות לתועלת הציבור, שאותן יבצע במהלך השנה הקרובה, במתנ"ס פאני קפלן בבאר-שבע בסיוע כללי בתחזוקה ובחוגים.

בית המשפט מבהיר לנאשם שאם לא יעמוד בצו השירות לפי הנחיות שירות המבחן, ניתן יהיה להפקיע את צו השירות ולדון מחדש בעונשו, ביחס לכל רכיבי הענישה.

(ב) 10 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של שלוש שנים, שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

(ג) 6 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של שלוש שנים, שלא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

(ד) קנס בסך של 2,000 ₪ או 40 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 4 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.1.2016 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. אם לא ישולם אחד התשלומים במועד, תעמוד היתרה לפירעון מיידי ויתווספו תוספות פיגור כחוק, וזאת מעבר לסמכותה המדינה לעתור למאסר חלף הקנס.

(ה) הנאשם יפצה את המתלונן, ע.ת. 3 בסך של 10,000 ₪. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.3.2015 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. אם לא ישולם אחד התשלומים במועד, תעמוד היתרה לפירעון מיידי ויתווספו הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

מובהר לנאשם שכל סכום שישלם יזקף תחילה לטובת הפיצוי ורק לאחר תשלום מלוא הפיצוי יזקף לזכות הקנס.

זכות ערעור בתוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

המזכירות תשלח בדחיפות העתק גזר הדין לשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום כ"ד טבת תשע"ה, 15/01/2015 במעמד הנוכחים.

עמוד 7

איתי ברסלר-גונן , סגן נשיאה

ב"כ הנאשם:

אני אבקש כי כספי הפקדון שהופקדו בתיק המעצר, יועברו לטובת הפיצוי ויתרת התשלומים תוקדם.

החלטה

מורה כמבוקש. הפקדון שמופקד בתיק 2034/12 - יועבר לטובת הפיצוי. יתרת הפיצוי ישולם בשלושה תשלומים חודשיים החל מיום 1.3.15.

הקנס ישולם בשני תשלומים החל מיום 1.6.15.

ניתנה והודעה היום כ"ד טבת תשע"ה, 15/01/2015 במעמד הנוכחים.

איתי ברסלר-גונן , סגן נשיאה